

MOLITVENIK
k
BOŽJEMU
USMILJENJU

3
molitvene ure
in
devetdnevnica

salve

BESEDE SVETEGA JANEZA PAVLA II. O BOŽJEM USMILJENJU IN SVETI FAVSTINI KOWALSKI

Na prvo nedeljo po veliki noči, 18. aprila 1993, je sveti oče Janez Pavel II. na Trgu svetega Petra v Rimu sestro Favstino Kowalsko razglasil za blaženo. Naslednji dan je med splošno avdienco povedal:

»Bog nam je spregovoril po duhovnem bogastvu blažene sestre Favstine Kowalske. Svetu je zapustila veliko sporočilo o Božjem usmiljenju in spodbudo k popolnemu zaupanju v Stvarnika. Bog ji je podelil posebno milost, saj smela izkusiti njegovo usmiljenje po poti mističnih doživetij in po posebnem daru kontemplativne molitve.

Sestra Favstina, blažena, zahvaljujem se ti, da si svet spomnila na to veliko skrivnost Božjega usmiljenja, na to »vznemirljivo skrivnost«, neizrekljivo skrivnost Očeta, ki jo danes tako zelo potrebuje človek in ves svet.«

Razglasitev sestre Favstine za svetnico je opravil sveti oče Janez Pavel II. na Trgu

svetega Petra v Rimu na prvo nedeljo po veliki noči, 30. aprila 2000.

V njegovi okrožnici o Božjem usmiljenju *Dives in misericordia* lahko beremo:

»Zato mora Cerkev v vsakem zgodovinskem obdobju, še posebno pa v našem času imeti za eno glavnih nalog prav to, da oznanja in uvaja v življenje skrivnost usmiljenja, ki se je najbolj razodela v Jezusu Kristusu. Ta skrivnost je ne le za Cerkev kot občestvo verujočih, temveč v nekem smislu tudi za vse ljudi vir življenja, ki se globoko razlikuje od tistega, katero more snovati človek, če je prepuščen nasilju trojnega poželenja [...]« (*Dives in misericordia*, 14).

»Cerkev izpoveduje resnico o božjem usmiljenju, ki se razodeva v križanem in vstalem Kristusu, in jo na različne načine oznanja. Vrh tega si prizadeva, da bi ljudem izkazovala usmiljenje po ljudeh, in v tem vidi nepogrešljivo prvo svojega dela za boljši in ›bolj človeški‹ današnji in jutrišnji svet. A v nobenem trenutku in nobeni dobi zgodovine – zlasti v tako kritičnem obdobju, kot je naše – Cerkev ne more pozabiti na mo-

litev, ki je krik po božjem usmiljenju spričo mnogovrstnih oblik zla, ki težijo človeštvo in ga ogrožajo. To je v Jezusu Kristusu temeljna pravica in dolžnost Cerkve: pravica in dolžnost Cerkve do Boga in do ljudi. [...]

Današnji človek se pogosto zaskrbljeno sprašuje, v čem je rešitev strašnih napetosti, ki so se nakopičile v svetu in se pletejo med ljudmi. In če včasih nima poguma, da bi izgovoril besedo »usmiljenje«, ali če v svoji areligiozni zavesti ne najde druge ustrezne, je tem bolj potrebno, da to besedo izgovarja Cerkev, ne le v svojem imenu, marveč tudi v imenu vseh ljudi našega časa«
(Dives in misericordia, 15).

PREDGOVOR

Arški župnik, sveti Janez Vianney, o katerem je življenjepisec zapisal: »Če si videl Vianneya, si videl Boga v človeku«, ta do kraja preprosti in svetniški mož, ki ga ni upal posvetiti v duhovnika noben škof, ker je bil premalo nadarjen, čeprav so pozneje k njemu po pastoralne nasvete prihajale pomembne cerkvene osebnosti, ta dušni pastir in spovednik, ki je bil vsak dan v spovednici tudi do 18 ur, je ob neki priložnosti rekel sobratom duhovnikom: »Preveč govorimo o Bogu, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, premalo pa o Bogu, ki ljubi, odpušča in je usmiljen.« Morda je bilo v preteklosti res tako, posebej v času pretirano strogega janzenizma, s katerim se je Vianney pogosto srečeval pri dušno-pastirskem delu.

Pri evangelistu Luku najdemo znane prilike: o izgubljenem sinu, o usmiljenem Samarijanu, o pastirju in izgubljeni ovci. To so najlepši odlomki Svetega pisma, sodijo v sam vrh svetovne književnosti in so razodetje Božjega usmiljenja. Kaj iz njih spoznamo?

Bog išče človeka. Jezus se druží z grešniki, s cestnarji, poišče javno grešnico in jo z odpuščanjem grehov dvigne iz moralnega propada. Pri studentu sreča Samarijanko, ženo s slabo družinsko preteklostjo in jo osvobodi vseh predsodkov in zla. On je pastir, ki pusti 99 ovac in poišče eno izgubljeno, da pokaže, koliko je v Božjih očeh vreden en sam človek. Človek ni številka, ampak najvišja vrednota. Na veliki petek poišče Petra s pogledom, ko se srečata na sodiščnem dvorišču. Še s križa poišče desnega razbojnika ... Bog išče človeka, ker ve, da biser, ki pade v blato, ostane biser, čeprav umazan, blaten, moten. Če ga pobere dobrohotna roka, ga očisti in postavi na sonce, znova zablesti v prvotni lepoti. Tako Bog poišče človeka, ga pobere in dvigne, z usmiljenjem in odpuščanjem očisti, da zopet zablesti v krstni lepoti.

Bog ne sedi na prestolu in ne čaka, da bo prišel grešnik, da mu odpusti. Bog je Oče, ki gre izgubljenemu sinu naproti, da ga objame in sprejme. Bog je usmiljeni Samarijan, ki se poda na stranska, zavožena pota, da poišče, obveže, ozdravi in poskrbi za človeka, ranjenega od greha. Bog je dobri pastir, ki se poda v trnje naše hudo-bije, zasvojenosti, bede in zaslepljenosti, da nas poišče in najde.

Bog odpušča. Izgubljeni sin je odšel od doma. Od sveta je pričakoval več kot od očeta, a nazadnje je vse izgubil, zapravil in si želel nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, a jih ni dobil. Kristus je slikovito pokazal, kam pride človek, če zapusti Boga, če kristjan zapusti Cerkev, če človek pričakuje več od sveta kot od Boga. »Svet ti vzame vse, kar je v tebi dobrega, plemenitega, nazadnje pa se iz tebe norčuje« (Charles Peguy). Toda izgubljeni sin je šel vase, spoznal svojo zablodo in se vrnil k očetu. Oče mu je vse odpustil, ničesar mu ni očital; nič ga ni spraševal, kje je bil ali kaj je storil, celo prehitel ga je, da se mu ni bilo treba opravičevati ali zagovarjati. Dejanje, kesanje, vrnitev, spreobrnitev – vse pove. Tako je z nami. Ko gremo proč od Boga, smo še vedno bogati, a vračamo se kot berači. Toda Božje usmiljenje nas znova obogati.

Bog je usmiljen. Iz stare rimske zgodovine je znano, da je rimski senat leta 70 pod cesarjem Vespazijanom izbral ime za najvišje rimsko božanstvo. Predlagali so različna imena. Nekateri so predlagali, naj se imenuje ›močni bog‹, ker mu je vse pokorno; drugi so predlagali ime ›bog modrosti‹, ker ves rimski imperij modro

vlada; spet drugi so menili, naj se imenuje »pravični bog« zaradi rimskega prava. Nazadnje je vstal sivolasi senator in rekel: »Najvišji bog naj se imenuje usmiljeni bog!« Temu predlogu so vsi pritrdili in ga sprejeli. To, kar so pogani po naravi čutili, je uresničeno v krščanstvu. Naš Bog je usmiljeni Bog, dobri Bog!

Če nas Božja vsemogočnost pretrese, če nas Božja pravičnost prestraši, če nas Božja modrost začudi, da ostrmimo, nas Božje usmiljenje, Božja dobrotota potolaži, in nam daje upanje, da nihče ne pade tako globoko in ne zaide tako daleč, da ga Božje usmiljenje ne bi moglo doseči, dvigniti in rešiti. – V tem je vsebina treh molitvenih ur in devetdnevnice k Božjemu usmiljenju.

*Msgr. dr. Franc Kramberger
nadškof v pokoju*

SPREMNA BESEDA

Zahvala troedinemu Bogu in njegovemu usmiljenju, ker smo dobili prejeli nov »priročnik« za molitev! **Kaj je molitev?**

Sveti Anton Padovanski, eden največjih učiteljev molitve, pravi: »**Molitev je ljubezen dveh src!**« Jezusovega in tvojega ter Marijinega in tvojega ...! Jezus sam nam zagotavlja:

»Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da bo Oče poveljčan v Sinu« (Jn 14, 13). Sveti Bernard potrjuje, da nam Bog vedno da ali podeli milost, za katero prosimo, ali pa nam da drugo še koristnejšo. Veliki učitelj sveti Avguštin pa uči: »Več dobrot ti On želi podeliti, kakor jih ti želiš sprejeti!« Jezus pravi: »Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 16, 24). Da bo naša molitev uslišana, mora biti **ponižna, polna zaupanja in stanovitna.**

Papež Frančišek oznanja: »**Ponižna, srčna in pogumna molitev dela čudeže!**« Spomnil se je dogodka iz Argentine:

Ko je neka sedemletna deklica zbolela, so ji zdravniki napovedali le še nekaj ur življenja. Njen oče, ki je bil »človek vere«, je po papeževi pripovedi postal »kot nor«. V tej norosti je sedel na avtobus in se odpeljal v Marijino svetišče Luján, oddaljeno 70 km. Tja je prispel po deveti uri zvečer, ko je bilo že vse zaprto. »Z rokami na železnih vratih je začel moliti k Mariji. Molil je in molil, jokal in molil ... Tako je ostal tam vso noč. Toda ta mož se je bojeval: bojeval se je z Bogom, da bi ta ozdravil njegovo hčerko.« Po šesti uri zjutraj naslednjega dne se je z avtobusom odpravil nazaj in se vrnil v bolnišnico okoli devetih. Žena mu je v solzah pojasnila, da si je deklica opomogla, ne da bi zdravniki mogli pojasniti, kaj se je zgodilo. Papež Frančišek je pripoved sklenil z besedami: »To se še vedno dogaja. Čudeži so!« Toda zanje je potrebno moliti s srcem, je papež dodal takoj zatem: »Srčna molitev, ki se bojuje, da bi dosegla čudež; in ne vljudnostne molitve.«

Ne zadostuje reči, da boš za nekoga zmolil očenaš ali zdravamarijo in nato na to pozabil. Potrebna je »srčna molitev«. Molitev dela čudeže, vendar moramo v to verjeti, je poudaril papež Frančišek. Kadar smo torej naprošeni, naj molimo za številne

osebe, ki trpijo zaradi vojn, ali za begunce, molimo h Gospodu s srcem. Ob tem pa mu recimo: »Verujem, Gospod. Pomagaj moji neveri.« Papež Frančišek nas spodbuja, naj sledimo zgledu mnogih svetopisemskih mož in žena, ki so na kolenih dvigali roke k Bogu in prosili usmiljenja. Zaradi svojih neštevilnih grehov bi morali enako storiti tudi mi. Moliti pa bi morali tudi za mir v Libanonu, v Siriji in na celotnem Bližnjem vzhodu.

Molitev je vedno in povsod pot, ki jo moramo prehoditi, da bi se lahko soočili s težkimi trenutki in po Mariji našli mir v Bogu.

p. Leopold Grčar OFM

UVOD

Namen te knjižice je poglobiti razumevanje pomena molitve k Božjemu usmiljenju. Spodbudila naj bi duhovnike in molivce v župnijah k molitvi pred Najsvetejšim, ustanavljanju molitvenih skupin k Božjemu usmiljenju ter osebni molitvi in premišljevanju.

V času, v katerem živimo, postaja zatekanje k Božjemu usmiljenju vse večja potreba, saj le v njem najdemo upanje proti upanju. Nastopil je trenutek, ko molitev k Božjemu usmiljenju ne more biti več le ena izmed pobožnosti, temveč postaja vse bolj klic iz globine srca, z vsem zaupanjem, za odrešenje lastnih duš ter rešitev našega naroda in vsega sveta. S to molitvijo poglobljamo svoj osebni odnos z Jezusom, našim Odrešenikom.

Knjižica je v prvi izdaji izšla ob pripravi na razglasitev papeža Janeza Pavla II. za svetnika. Bil je velik častilec Božjega usmiljenja, po njegovem prizadevanju je bila sestra Favstina Kowalska razglašena za svetnico, prva nedelja po veliki noči pa je bila v času njegovega pontifikata določena za praznik Božjega usmiljenja.

MOLITVENE SKUPINE K BOŽJEMU USMILJENJU

V vsaki župniji se na določene dni moli pred izpostavljenim Najsvetejšim, ob posebnih priložnostih pa se pripravi celodnevno ali nočno češčenje svetega Rešnjega telesa. Molitvenik k Božjemu usmiljenju se lahko uporabi kot predloga pri tej molitvi, da se za celotno župnijsko občestvo pri Bogu izprosijo velike milosti.

Na pobudo duhovnika ali laikov se lahko v župniji ustanovi molitvena skupina, ki moli k Božjemu usmiljenju. Molitev naj poteka pred izpostavljenim Najsvetejšim, priporočljivo pa je tudi ob milostni podobni usmiljenega Jezusa.

Potrebne so vsaj tri osebe, ki so pripravljene voditi uro molitve, ostali pa odgovarjajo pri molitvi rožnega venca ali vzklikih Božjemu usmiljenju.

Srečanja molitvene skupine lahko potekajo tedensko, na štirinajst dni ali mesečno, na isti dan v tednu, če je le mogoče, v petek ob 15. uri.

Prva molitvena ura je zasnovana tako, da po Jezusovih besedah in odlomkih iz

Dnevnika svete Favstine spoznavamo pomen Božjega usmiljenja.

Druga molitvena ura je namenjena vzpostavitvi osebnega odnosa z Jezusom in poglobitvi vere v Božje usmiljenje.

V tretji molitveni uri molimo s sveto Favstino ter z njo slavimo Boga in njegovo največjo lastnost, Božje usmiljenje.

Vse tri molitvene ure molimo zaporedoma. Takšna molitev je razgibana, spodbuja k razmišljanju in pritegne tudi bolj pasivne molivce. V župniji se lahko pripravi molitev devetdnevnice k Božjemu usmiljenju pred praznikom Božjega usmiljenja po veliki noči. Začne se na veliki petek, da bi na ta način celotno župnijsko občestvo lahko raslo v veri v usmiljenega Boga.

O nepojmljivo in nedoumljivo Božje usmiljenje, kdo te more dostojno povečevati in slaviti. Največja lastnost vse-mogočnega Boga, ti si osrečujoče upanje grešnega človeka. V eno hvalnico se zlijte, ve zvezde, zemlja in morje, ter ubrano, hvaležno opevajte nepojmljivo Božje usmiljenje. (Dn 951)